

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 12CoP/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212694
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1417212694.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Táňa Šefčíková a Mgr. Andrea Hadnagyová v právnej veci starostlivosti o maloleté deti A.: B., narodená XX.XX.XXXX a C., narodený XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov: matka - D. A., E. F., narodená XX.XX.XXXX, t.č. bytom G., H. XX, zastúpená: JUDr. Lucia Danišovičová, advokátka so sídlom Drieňová 1/D, Bratislava, otec - I. E. A., narodený XX.XX.XXXX, bytom G., F. XX, zastúpený: Mgr. Peter Hargaš, advokát so sídlom Košická 56, Bratislava, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava IV, so sídlom Hanulova 9/A, Bratislava o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/213/2017 - 740 zo dňa 04.10.2022 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III. a IV. m e n í nasledovne:

I. Súd určuje výživné otca na maloletú B. A. narodenú XX.XX.XXXX za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 200 eur mesačne.

II. Zročné výživné na maloletú B. A. za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019, vo výške 1.175,48 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd určuje výživné otca na maloletého C. A. narodeného XX.XX.XXXX za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 200 eur mesačne.

IV. Zročné výživné na maloletého C. A. za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019, vo výške 986,60 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V závislom výroku VII. a VIII. rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil výživné otca na maloletú B. A. narodenú XX.XX.XXXX za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 220 eur mesačne. Výrokom II. rozhodol, že zročné výživné na maloletú B. A. za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019, vo výške 2.232,60 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. určil výživné otca na maloletého C. A. narodeného XX.XX.XXXX za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 230 eur mesačne. Výrokom IV. Rozhodol, že zročné výživné na maloletého C. A. za obdobie od 21.09.2017

do 08.08.2019, vo výške 2.289,81 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom V. v prevyšujúcej časti návrh matky na určenie vyživovacej povinnosti otca zamietol tak vo vzťahu k maloletej B. A., ako aj vo vzťahu k maloletému C. A.. Výrokom VI. rozhodol, že výchovné opatrenie súd nenariaďuje. Výrokom VII. a VIII. rozhodol, že matka je povinná zaplatiť náhradu trov konania štátu sumu 315,15 eur, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava IV a otec je povinný zaplatiť náhradu trov konania štátu sumu 315,15 eur, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava IV. Výrokom IX. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil apl. ust. § 28 ods. 1 písm. a), b), c), § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 63 ods. 1, § 65 ods. 1, 2, § 75 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len ZoR). Vecne v napadnutej časti tým, že pokiaľ ide o oprávnené výdavky maloletých detí, tie súd považoval za oprávnené podľa vyčíslenia doručeného matkou teda v sume okolo 620 eur mesačne na každé z detí, znížené však o náklady na kino, divadielko a kúpalisko v celkovej výške 50 eur. Pri zohľadnení tejto výšky oprávnených výdavkov súd vychádzal aj zo skutočnosti, že obaja rodičia dosahujú nadpriemerný príjem, v oboch prípadoch je to pritom príjem porovnateľný, v priemere mesačne dosahujúci takmer sumu 2.000 eur mesačne netto. Pokiaľ ide o výdavky na bývanie, spojené s nájmom bytu, tie súd v sume 183,33 eur považoval za oprávnené v celom rozsahu. Matka bola vyzvaná (dokonca treťou osobou, matkou otca maloletých detí, vlastníčkou bytu), aby opustila spoločnú domácnosť. Je pochopiteľné, že ak už musela odísť, odišla aj so svojimi deťmi, a aj s nimi si musela hľadať nové bývanie, ktoré si zabezpečila za v tom čase bežné komerčné nájomné. S ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, argument, že matka by si musela bývanie platiť aj keby bývala sama, resp. že deti mohli ostať bývať s otcom, nakoľko vyzvaná na opustenie domácnosti bola len matka detí, vyznieva až nemiestne, v žiadnom prípade však nemožno dať za pravdu otcovi, že tento výdavok matky na nájom bytu je nedôvodný. Náklady na centrum DIALOG súd taktiež považoval za oprávnené, súvisia s diagnostikovaným oneskoreným vývinom reči maloletého C.. Ak ich aj otec rozporoval, keď uvádzal, že C. centrum nenavštevoval počas celého roka, súd uvádza, že matka ich vo svojom vyčíslení rozpočítala na jednotlivé mesiace, súd navyše ním uhradené náklady zohľadnil v zročnom výživnom. Inak súd považoval náklady na predškolské zariadenie maloletých detí, resp. školské zariadenie maloletej B. za primerané a zodpovedajúce potrebám v celom rozsahu. Náklady na stravu doma vo výške 110 eur mesačne, resp. 120 eur mesačne, v prepočte okolo 3,66 eur, resp. 4 eurá na deň, taktiež nemožno považovať za nadhodnotený, ak súd vezme do úvahy potraviny na prípravu olovrantu, večere, nápoje, ovocie, zeleninu, mlieko a mliečne výrobky. Pokiaľ ide o výdavky 20 eur na hygienické potreby, je pod nimi potrebné rozumieť práce a čistiace prostriedky, náklady osobnej hygieny a tieto v súhrne súd taktiež v konkrétnom prípade nepovažoval za nadhodnotené. Podobne výdavky na hračky a športové potreby pre maloleté deti v prepočte vo výške 20 eur mesačne predstavujú v konkrétnom primeraný oprávnený náklad, s ohľadom na skutočnosť, že deti boli v osobnej starostlivosti matky, je prirodzené, že vzniká matke. Náklady na dentálnu starostlivosť predstavujúce sume v priemere 16 eur mesačne zodpovedajú potrebám maloletých detí, náklady vynaložené otcom v tejto oblasti súd zohľadnil v zročnom výživnom. Ostatná zdravotná starostlivosť predstavuje doplatky za lieky, poplatky u lekára, nákup vitamínov, prípadne liekov s plnou úhradou a teda suma 25 eur je takisto primeraná a zodpovedajúca potrebám maloletých detí. Suma 15 eur na dopravu súvisí s presúvaním maloletých detí do predškolského, resp. školského zariadenia, prípadne aj za voľnočasovými alebo mimoškolskými aktivitami detí, súd ju taktiež považoval za primeranú. Za primerané považoval súd aj náklady na samotné voľnočasové aktivity, zamerané len na samotné deti, teda krúžok LittleGym a Montessori herničky. Skutočnosť, že matka o týchto aktivitách rozhodla bez výslovného súhlasu otca, nebola pre súd smerodajná, súdu bola známa limitovaná schopnosť rodičov komunikovať a dospieť k dohode, ak by teda mala záujmová činnosť detí závisieť len od dohody rodičov, ľahko by sa mohlo stať, že by žiadnu nemohli mať, napriek tomu, že v možnostiach rodičov zabezpečiť ju to je. Pokiaľ ide o náklady vyčíslené matkou na kino, divadielko a kúpalisko, súd tento výdavok nepovažoval za oprávnený, uzavrel, že sa jedná o spoločnú aktivitu rodiča a detí, a akú takú ju v oprávnených výdavkoch nezohľadnil tak u matky, ako ju nezohľadnil ani v zročnom výživnom u otca (teda napr. návštevy aquaparkov, hotelov, rôznych detských parkov, ktoré otec vyčíslil vo svojich podaniach).

3. Pokiaľ ide o možnosti rodičov, tie sú pokiaľ ide o príjem zo zamestnania, v zásade rovnaké. Obaja zarábajú v priemere medzi 1.950 až 2.000 eur mesačne (matkin mesačný priemer vyšiel súdu v sume 1.994,98 eur, otcov vyšiel súdu 1.961,80, resp. 1.969,19 eur mesačne). Otec býva v byte vo vlastníctve jeho matky, uhrádza platby spojené s užívaním bytu, platby elektriny, plynu. Matka býva v byte prenajatom na základe nájomnej zmluvy, v súvislosti s ktorým uhrádza nájomné. Ak aj bral súd

do úvahy druhej, vyššie vyčíslenie výdavkov otca vo výške 1.585,07 eur mesačne, mal za preukázané, že je v otcových možnostiach platiť vyššie výživné, ako sumu 125 eur, resp. 100 eur mesačne, ktoré otec pôvodne navrhoval (hoci treba uviesť, že na pojednávaní konanom 04.11.2022 už otec navrhoval výživné na každé z detí vo výške 200 eur mesačne). Súd pri rozhodovaní zohľadnil aj skutočnosť, že otec má ďalšie dve vyživovacie povinnosti, na ktoré prispieva sumou spolu 500 eur mesačne. Zohľadnil zároveň skutočnosť, že otec sa v posudzovanom období s deťmi stretával, hoci boli v starostlivosti matky (štyri popoludnia v mesiaci a dva víkendy v mesiaci), počas ktorého obdobia z časti sanoval potreby maloletých detí, čiastočne stravou, prípadne aj nákupom nejakého oblečenia, resp. hračiek. Limitom pre určenie výšky vyživovacej povinnosti otca bola pre súd aj skutočnosť, že otec má dve ďalšie vyživovacie povinnosti (spolu vo výške 500 eur mesačne). Za primerané výživné súd považoval výživné zodpovedajúce približne výške 12 % príjmu otca (s ohľadom na vek maloletých detí, medzi ktorými je rozdiel 1,5 roku, pričom posudzované obdobie predstavuje u B. rozmedzie medzi predškolskou a školskou dochádzkou, resp. u C. obdobie od takmer štyroch do takmer šiestich rokov). Súd mal teda za to, že oprávnené výdavky maloletých detí sú približne rovnaké, vyššie výživné u C. je odôvodnené zvýšenými nákladmi v súvislosti s oneskoreným vývinom reči. Po zohľadnení skutočnosti, že matka navyše poberá na maloleté deti rodinné prídavky a zároveň si uplatňuje daňový bonus, súd považoval za primerané, oprávneným potrebám maloletých detí a zároveň aj možnostiam otca po posúdení možností matky zodpovedajúce výživné vo výške 230 eur na maloletého C. a 220 eur na maloletú B. a v prevyšujúcej časti tak návrh matky zamietol. Súd záverom zdôraznil, že výživné určoval za ohraničené obdobie v minulosti, teda v období od 21.09.2017 do 08.08.2019, v ktorom posudzoval potreby maloletých detí a možnosti rodičov. Jednalo sa obdobie relatívne stabilných a nemeniach (prípadne len nevýznamne sa zvyšujúcich) nákladov na oprávnené výdavky na maloleté deti. Nezohľadňuje preto prudký nárast cien od obdobia druhej polovice roku 2021 doposiaľ, ani aktuálny vek maloletých detí a ich súčasné potreby, taktiež nezohľadňuje vývoj cien do budúcnosti, to všetko sú kritériá, ktoré sú vyhradené pri výživnom určovanom na obdobie v budúcnosti.

4. Súd nevykonával dokazovanie výsluchom svedkyne J. I. (mzdovej účtovníčky zamestnávateľa matky), nakoľko netto príjem matky dokázal zistiť aj z predkladaných potvrdení o príjme. Súd taktiež nevykonával dokazovanie výsluchom svedkyne, bývalej manželky otca maloletých detí, I. A., nie je zrejmé, čo by mohla v konaní objasniť, jej príjem otec v konaní doložil, ďalšie dokazovanie týmto smerom nebolo účelné. Ostatné návrhy na výsluchy svedkov už smerovali k otázke zverenia, resp. styku s maloletými deťmi, v tejto časti už bolo ale konanie zastavené, súd preto ani toto dokazovanie nevykonával.

5. Pokiaľ ide o zročné výživné, súd ho určoval za obdobie od podania návrhu, do právoplatnosti výroku o rozvoze manželstva rodičov maloletých detí. Na maloletú B. zročné výživné predstavovalo sumu 4.986,60 eur (22 celých mesiacov x 220 eur = 4840 eur plus alikvótna časť mesiaca september 2017, 146,60 eur). Po odpočítaní sumy zaplateného výživného na maloletú B., 2.613,34 eur, ako aj súm zaplatených nad rámec výživného, teda 86,18 eur v súvislosti so stravou B. v predškolskom, resp. školskom zariadení a 21 eur ako aj 34 eur (teda v oboch prípadoch polovica nákladov za zubára, a vo všetkých troch prípadoch súm, ktoré matka nerozporovala, spolu teda po odpočítaní sumy 2.754 eur tak súd dospel k výslednému zročnému výživnému na maloletú B. vo výške 2.232,60 eur. Na maloletého C. zročné výživné predstavovalo sumu 5.213,20 eur (22 celých mesiacov x 230 eur = 5.060 eur plus alikvótna časť mesiaca september 2017, 153,20 eur). Po odpočítaní sumy zaplateného výživného na maloletého C. 2.593,33 eur, ako aj súm zaplatených nad rámec výživného, teda 275,06 eur za pobyt v centre Dialog a 21 eur ako aj 34 eur (teda v oboch prípadoch polovica nákladov za zubára, spolu teda po odpočítaní sumy 2.923,39 eur súd dospel k celkovému zročnému výživnému na maloletého C. vo výške 2.289,81 eur. Za mesiac august 2019 zročné výživné súd pre deti neurčoval, v tomto mesiaci sa rozhodovanie týkalo len ôsmich dní (do právoplatnosti výroku o rozvoze manželstva) a nakoľko za B. zaplatil otec výživné v tomto mesiaci spolu 270 eur, a na maloletého C. spolu 260 eur, súd uzavrel, že za tento mesiac zročné výživné nevzniklo (obdobie do rozvodu manželstva bolo týmito úhradami pokryté. Zohľadnenie ostatných úhrad od vyživovacej povinnosti otca (na účely zročného výživného), teda po dátume 09.08.2019, bude tak vecou súdu konajúceho o návrhu na úpravu práv a povinností rodičov voči maloletým deťom na čas po rozvoze manželstva.

6. Súd rozhodoval výrokmi VII a VII o náhrade trov štátu, vynaložených na trovy znaleckého dokazovania. Znalec si v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku vyúčtoval odmenu vo výške 1.566,53 eur a v súvislosti s výsluchom na pojednávaní 55,78 eur, spolu teda sumu 1622,31 eur. Obaja rodičia uhradili preddavok, každý vo výške 500 eur, obom teda ostáva nahradiť štátu polovicu zostávajúcich

trov znaleckého dokazovania, teda každému z rodičov súd uložil povinnosť nahradiť trovy štátu v sume 315,15 eur.

7. O trovách konania súd rozhodoval podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči výrokom I., II., III. a IV. podal odvolanie otec maloletých z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Uviedol, že okrem vyššie uvedených dôvodov mu bolo upreté právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že súd prvej inštancie odôvodnil rozsudok nedostatočne a v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím sa rozsudok stal v rámci niektorých výrokov nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie sa súčasne odôvodneným spôsobom nevysporiadal s právnymi argumentmi otca uvedenými v rámci súdneho konania, ktoré majú zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej a preto je tu aj ďalší odvolací dôvod a to arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, pretože rozsudok nie je odôvodnený takým spôsobom, aby mohol byť riadne preskúmaný a bolo možné zistiť ako súd dospel k záverom, ktoré v rozsudku vyslovil (porušenie práva na spravodlivé súdne konanie - v súčasnosti podľa judikatúry US SR a NS SR ide o dôvod, ktorý možno subsumovať pod dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b CSP).

9. Poukázal na aplikačnú prax a na - rozsudok OS BA IV sp.zn.: 13P/81/2019 - výživné 50,- eur

- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/44/2018 - výživné 100,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/41/2018 - výživné 120,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/79/2020 - výživné 120,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 13P/184/2018 - výživné 130,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/1/2017 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/4/2019 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/7/2019 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/9/2021 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/13/2018 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/51/2018 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/71/2020 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 14P/45/2020 - výživné 150,- eur
- rozsudok OS BA IV sp.zn.: 17P/40/2018 - výživné 180,- eur

10. Má za to, že súd sa značným spôsobom pri určení výšky výživného odklonil od svojej rozhodovacej praxe a to bez adekvátneho zdôvodnenia. Otec v súlade so svojím stanoviskom prezentovaným v záverečnej reči je ochotný a schopný platiť výživné maximálne vo výške 200,- eur mesačne na B. a 200,- eur mesačne na C..

11. Výživné určené súdom vo výške 220,- eur mesačne na B. a 230,- eur mesačne na C. považuje za neprimerane vysoké s ohľadom na rozhodovaciu prax súdu ako aj reálne možnosti otca s ohľadom na jeho ďalšie vyživovacie povinnosti a skutočnosť, že matka mu neumožňuje adekvátny rozsah styku s deťmi.

12. S tým súvisí aj výška zročného výživného, ktoré navyše v rozsudku nie je vôbec vyčíslené a zdôvodnené. V rozsudku absentuje prehľad platieb výživného, ktoré súd zohľadnil pri výpočte zročného výživného, a teda považuje výpočet zročného výživného za neodôvodnený a hlavne nepreskúmateľný, pretože z neho nie je možné zistiť ako súd dospel k záveru, že otec má zaplatiť zročné výživné do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, ak ho už predsa v minulosti zaplatil. Ak by súd uviedol v rozsudku všetky platby otca, ktoré považoval za platby výživného na obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019, tak by vec bola prehľadná a zrozumiteľná aj pre postup v ďalšom naväzujúcom súdnom konaní a rozsudok by spĺňal podmienku riadneho zdôvodnenia, čo je základnou vlastnosťou rozsudku a predpokladom pre preskúmanie rozsudku v odvolacom konaní. Z vyjadrení matky (zo dňa 25.07.2022) a otca (zo dňa 11.07.2022) vyplýva, že výška výživného zo strany otca za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 bola zaplatená v sume 9.496,67 eur (otec síce uviedol vyššiu výšku, ale minimálne v tejto sume bolo výživné preukázateľne zaplatené). Týmto otec potvrdzuje, že vo svojom podaní zo dňa 11.07.2022 uviedol jednu platbu zo dňa 10.06.2022 vo výške 130,- eur nesprávne a tiež nesprávne spočítal splátky po 130,- eur (omylom použil pri výpočte 37 splátok, hoci správne, ako uviedla matka, ich malo byť 35). Čiže otec na

C. zaplatil 4.573,34 eur (19 x 100,- eur + 2 x 200,- eur + 173,34 eur + 35 x 60,- eur) a B. 4.923,33 eur (19 x 100,- eur + 2 x 200,- eur + 173,33 eur + 35 x 70,- eur), čo spolu predstavuje sumu 9.496,67 eur.

13. Ak zoberieme do úvahy výpočet výživného uvedený v bode 35 rozsudku, tak potom sa môžeme ustáliť na tom, že od 21.09.2017 do 08.08.2019 by mal otec zaplatiť výživné za mesiace:

- 3 mesiace - 10/2017, 11/2017, 12/2017

- 12 mesiacov - rok 2018

- 7 mesiacov - 01/2019, 02/2019, 03/2019, 04/2019, 05/2019, 06/2019, 07/2019

t.j. za celých 22 mesiacov a alikvotnú sumu:

- za 09/2017 v rozsahu 10 dní

- za 08/2019 v rozsahu 8 dní.

14. Súd zrejme nesprávne určil alikvotnú časť za mesiac september 2017, pretože ak by mal otec zaplatiť alikvotnú časť mesiaca v sume 146,60 eur a 153,20 eur, tak by musel platiť za 20 dní mesiaca september 2017. Ak bol návrh podaný 21.09.2017, tak potom alikvotná časť mesiaca september 2017 predstavuje 10 dní a teda súd nesprávne vypočítal výšku ročného výživného (zrejme z tohto dôvodu je táto časť zmätočná a nevysvetlená, keďže súd si to uvedomil zrejme až pri písaní rozsudku).

15. Čiže v zmysle úvah súdu mal súd priznať výživné za mesiac september 2017 iba vo výške 1/3 výživného, nie vo výške 2/3 ako to uviedol v rozsudku. Súd mal rovnako určiť výživné za mesiac 08/2019 (v rozsahu 8 dní). Súd teda vôbec nezobral do úvahy, že otec od 09.08.2019 platil výživné na základe rozsudku zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/170/2017-152 a doplácaval ročné výživné z rozsudku zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/213/2017-464 do apríla 2022. Ak teda vypočítame výživné súdom stanovené na B. vo výške 220,- eur mesačne, tak potom mal otec na B. zaplatiť za 22 mesiacov, 10 dní z mesiaca 09/2017 a 8 dní z mesiaca 08/2019 sumu 4.970,10 eur (22 x 220,- eur + 220,- eur/30 dní x 10 dní + 220,- eur/31 dní x 8 dní) a nie sumu 4.986,60 eur ako to uviedol súd prvej inštancie. Súd teda z neznámych dôvodov vôbec nezobral do úvahy, že po rozhodnutí súdu zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/170/2017-152 otec platil za každé dieťa po 200,- eur a plus splácal záhadný dlh (nezdôvodnený) vymeraný rozsudkom zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/213/2017-464, kde za B. zaplatil dodnes 4.923,33 eur (v zmysle bodu 18 tohto odvolania) plus sumu 141,18 eur (86,18 eur v súvislosti so stravou v predškolskom, resp. školskom zariadení a 21,- eur ako aj 34,- eur - polovica nákladov ako to uviedol aj súd v bode 35 rozsudku, hoci súd nesprávne spolu uvažoval iba o sume 140,66 eur, zrejme ďalšia chyba), spolu teda sumu 5.064,51 eur. Otec teda zaplatil na B. v takomto prípade navyše sumu 94,41 eur (5.064,51 eur - 4.970,10 eur), ktorú by mu mala vrátiť matka.

16. Ak teda vypočíta výživné súdom stanovené na C. vo výške 230,- eur mesačne, tak potom mal otec na C. zaplatiť za 22 mesiacov, 10 dní z mesiaca 09/2017 a 8 dní z mesiaca 08/2019 sumu 5.196,01 eur (22 x 230,- eur + 230,- eur/30 dní x 10 dní + 230,- eur/31 dní x 8 dní) a nie sumu 5.213,20 eur ako to uviedol súd prvej inštancie. Súd teda z neznámych dôvodov vôbec nezobral do úvahy, že po rozhodnutí súdu zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/170/2017-152 otec platil za každé dieťa po 200,- eur a plus splácal záhadný dlh (nezdôvodnený) vymeraný rozsudkom zo dňa 04.06.2019 sp.zn.: 13P/213/2017-464, kde za C. zaplatil dodnes 4.573,34 eur (v zmysle bodu 18 tohto odvolania) plus sumu 330,06 eur (275,06 eur za pobyt v centre Dialog a 21,- eur a 34,- eur za zubára - polovica nákladov ako to uviedol aj súd v bode 35 rozsudku), spolu teda sumu 4.903,40 eur. Otec teda dlhuje za C. v takomto prípade sumu 292,61 eur (5.196,01 eur - 4.903,40 eur), ktorú by mal doplatiť matke. Ak zohľadníme zaplatené výživné a výživné zaplatené otcom nad rámec bežného výživného, tak súd mohol stanoviť maximálne ročné výživné iba vo výške 198,20 eur (292,61 eur - 94,41 eur).

17. Má za to, že v tomto konkrétnom prípade, t.j. v stave, kedy matka zarába nadpriemerne a nemá ďalšie vyživovacie povinnosti, mal súd nezohľadňovať nájomné ako výdavok na dieťa, ktorý sa má zohľadniť vo výživnom. Aj z tohto dôvodu malo byť výživné určené v nižšej sume.

18. Naďalej trvá na tom, že výdavky na hračky a športové potreby pre maloleté deti sú výlučne záležitosťou každého rodiča zvlášť a nemôže si každý rodič uplatňovať nárok u druhého na preplatenie. Sú luxusom a nie sú to nutné náklady na zdravý a plnohodnotný život detí. Žiada odvolací súd, aby zmenil rozhodnutie o výške výživného na sumu výške 200,- eur mesačne na B. a 200,- eur mesačne na C. a uviedol, že toto výživné bolo zo strany otca zaplatené v celom rozsahu.

19. K odvolaniu otca sa vyjadřila matka maloletých detí. Uviedla, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nespochybnil odôvodnenosť matkou vyčíslených výdavkov na deti, v dôsledku čoho bude matka napriek osobnej starostlivosti o deti znášať väčší podiel finančných nákladov detí. Námietku otca, že konkrétny zákonný sudca v iných svojich prípadoch určil nižšiu sumu výživného, považuje za nenáležitú. Z odvolania otca nevyplýva, že by študoval všetkých 14 ním citovaných rozsudkov a analyzoval z nich jednotlivé kritériá pre určenie výživného (príjem rodičov, potencialitu príjmu rodičov, mieru starostlivosti oboch rodičov o deti, vek detí, ich odôvodnené potreby, prípadné špeciálne potreby detí atď.) a porovnával do akej miery sú totožné s vecou maloletých detí A.. Priznanie otca, že v mnohých týchto prípadoch môže ísť o rozhodnutie toho istého zákonného sudcu, ktorým sa schvaľovala rodičovská dohoda, činí z námietky otca až bizarnosť.

20. V tejto súvislosti matka poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/148/2019: „Určenie výšky výživného je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej jednej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady.“

21. Obe mal. deti boli počas celého rozhodujúceho obdobia v starostlivosti matky, v prípade oboch detí išlo o náročnú starostlivosť v súvislosti s ich oneskoreným vývinom reči – obe maloleté deti navštevovali prípravny ročník ZŠ, maloletý C. z dôvodu diagnostikovania narušeného vývinu reči ešte pred tým špecializované predškolské zariadenie a neskôr školu pre žiakov so špeciálnymi potrebami. Miera osobnej starostlivosti matky v rozpore s hmotným právom (ust. § 62 ods. 4 ZoR) nebola podľa jej názoru pri rozhodovaní súdu vzatá do úvahy.

22. Napriek osobnej starostlivosti matky súd de facto uložil matke, aby znášala viac než polovicu oprávnených nákladov na deti. Za situácie, že otec nemá žiadne úvery, bývanie si zabezpečuje bezodplatne v byte, ktorý krátko pred rozvodom darom previedol na svoju matku a za situácie, že na maloleté deti prispieval nad rámec určeného výživného len v minimálnom rozsahu, môže otec súdom určené výživné uhrádzať bez akéhokoľvek rizika ohrozenia svojej vlastnej výživy. Otec namieta, že výrok o zročnom výživnom je nepreskúmateľný, pretože z odôvodnenia rozhodnutia súdu nemá byť zrejmé, ako k nemu súd dospel, resp. že nemá byť zrejmé, ktoré doteraz zrealizované platby otca sú považované za platby výživného. Táto argumentácia otca je vzhľadom na jeho postoj na pojednávaniach, prekvapivá. Bod 35. rozsudku obsahuje celý rozpis platieb, ktoré súd zohľadňoval, pričom tento je súladný s vykonaným dokazovaním.

23. Na pojednávaní dňa 12.07.2022 matka súdu predložila prehľad platieb, ktoré otec od začiatku konania zaslal do rúk matky až do dňa 10.06.2022. Otec toho istého dňa na pojednávaní predložil svoj rozpis platieb, ktoré od začiatku konania zaslal do rúk matky až do dňa 10.06.2022. Podania rodičov sa v sumách rozchádzali – otec však vo svojom odvolaní (bod 17.) priznáva, že sa mýlil, teda že správny je matkou uvedený rozpis platieb. Na pojednávaní dňa 12.07.2022 matka súdu vysvetlila, že otec od začatia konania, resp. od 4.11.2017 uhrádzal na maloleté deti výživné po 100 eur mesačne, po vydaní rozsudku Okresného súdu Bratislava IV 13P/213/2017-464 po 200 eur mesačne s tým, že v úhradách výživného po 200 eur mesačne pokračoval aj po tom, čo bol rozsudok č.l. 464 zrušený. Ďalej uviedla, že od vydania rozsudku č.l. 464, v zmysle výroku V. a výroku VI. otec uhrádzal splátky zameškaného výživného vo výške 70 eur na mal. B. a 60 eur na mal. C., pričom v týchto splátkach pokračoval aj po tom, čo bol rozsudok č.l. 464 zrušený. Nič z týchto tvrdení matky otec nepoprel a so všetkými týmito tvrdeniami sa súd v odôvodnení vysporiadal.

24. Súd správne určil výšku zročného výživného na maloletú B. od 10/2017 až do 07/2019; nesprávna výška sumy je uvedená pri oboch deťoch v časti mesiaca 09/2017 a 08/2019, keď mechanizmus výpočtu je síce správny, avšak súd určil výživné za 20 dní mesiaca september 2017 namiesto desiatich dní a výživné za 8 dní mesiaca august 2019 neurčil žiadne (v tomto smere je námietka otca v bode 21. jeho odvolania relevantná). Súd teda určil výšku zročného výživného na maloletú B. za celé rozhodné obdobie v sume 4.986,60 eur, hoci správna suma je 4.970,11 eur a na maloletého C. v sume 5.213,20 eur, hoci správna suma je 5.196,02 eur. Rozdiel predstavuje niečo cez 33 Eur (16,49 na maloletú B. a 17,17 Eur na maloletého C.) na škodu otca.

25. Súd ustálil, že v rozhodnom období (21.09.2017 – 08.08.2019) otec zaplatil priamo do rúk matky na výživu maloletej B. sumu 2.613,34 eur a na výživu maloletého C. sumu 2.593,33 eur, pričom tieto sumy sú zistené správne, nepochybne vyplývajú zo zabezpečeného spisového materiálu. Súd taktiež správne ustálil vecné platby otca na výživu mal. B. a na mal. C..

26. Otec v bode 23. svojho odvolania namieta, že súd nezobral do úvahy výživné, ktoré zasielal do rúk matky po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. Súd v odôvodnení svojho uznesenia však riadne vysvetlil, že do platieb výživného otca nezahrnul platby (33 splátok po 130 eur), ktoré otec realizoval po 09.08.2019, resp. po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva aj keď je zrejme, že v časti (až do zrušenia rozsudku odvolacím súdom) otec tieto uhradil v zmysle vykonateľného rozsudku titulom zameškaného výživného. Súd v bode 35. odôvodnenia uviedol, že s týmito sumami sa musí vysporiadať rozsudok o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva, ktoré konanie je vedené pod č.k. 13P/170/2017.

27. Súdom určenú výšku zročného výživného teda považuje za zistenú správne, zistenú na podklade dostatočného dokazovania; mechanizmus výpočtu zročného výživného bol správny. Za správnu sumu zročného výživného na maloletú B. považuje sumu určenú súdom v rozsudku, poníženú o 16,49 eur a na mal. C. poníženú o 17,17 eur. Otcove výpočty v odvolaní považuje za nezrozumiteľné.

28. Otec namieta, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď za oprávnené náklady na maloleté deti považoval aj ich podiel na bývaní u matky. S takouto argumentáciou sa nemožno stotožniť. Poukázala pritom na § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Bývanie v prenajatom byte si zabezpečila po tom, čo ju otec za prítomnosti policajnej hliadky a jeho matky s malým hystericky plačúcim dieťaťom doslovne vyhodili; matka si nestihla zobrať ani svoje osobné veci. Iné možnosti nemala a nemá. Matka nevlastní žiaden majetok, ani v BSM rodičia spoločný majetok nemali.

29. Námieta o možnej platobnej neschopnosti otca z dôvodu úhrady výživného, má ďaleko od reality; v súdnom konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode sa vykonávalo dokazovanie príjmom otca z aktuálneho obdobia, keď bolo zrejme, že otcov priemerný príjem vzrástol o niekoľko sto eur mesačne. S výnimkou sumy 16,49 eur vo výroku II. rozsudku a sumy 17,17 eur vo výroku IV. rozsudku považuje rozsudok za správny a navrhuje ho potvrdiť.

30. K vyjadreniu matky sa vyjadril otec maloletých detí. Uviedol, že v súvislosti s odvolaním o výške výživného dáva do pozornosti, že dňa 10.11.2022 rozhodol Okresný súd Bratislava IV rozsudkom sp.zn.: 13P/170/2017-584, ktorým súd otcovi určil platiť výživné vo výške 200,00 eur mesačne, t.j. v roku 2022 súd určil s ohľadom na okolnosti prípadu ako aj doterajší priebeh platenia výživného v nižšom rozsahu ako to určil súd v tunajšom konaní za roky 2017, 2018 a 2019. Odôvodnenie výšky výživného v rozsudku pod sp.zn.: 13P/170/2017-584 je presvedčivejšie a ako je tomu v rozsudku napádanom v tunajšom konaní a súd v konaní pod sp.zn.: 13P/170/2017 zohľadnil v otázke výživného aktuálne špecifika situácie otca a výživné určil v otcov navrhnutom rozsahu.

31. Súčasne upozorňuje na skutočnosť, že podľa § 217 ods. 1 CSP je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Súd prvej inštancie však túto okolnosť nezobral do úvahy, pretože inak by musel zohľadniť aj splátky zročného výživného, ktoré otec pláti na základe predošlého rozsudku (neprávoplatného a zrušeného) - rozsudok zo dňa 04.06.2019, sp.zn.: 13P/213/2017-464. Súd napriek uvedenému vôbec nezobral do úvahy otcov zaplatené splátky podľa rozsudku zo dňa 04.06.2019, sp.zn.: 13P/213/2017-464 a teda rozhodol v rozpore so stavom, ktorý tu existoval v čase vyhlásenia rozsudku. Aj z tohto pohľadu je napádaný rozsudok nepreskúmateľný a neudržateľný ako vecne správny. Súd vôbec neodôvodnil v rozsudku nevyhnutný odklon od ním označených súdnych rozhodnutí. Navyše v jeho prípade otec má ďalšiu vyživovaciu povinnosť, ktorá v mnohých iných prípadoch abscentuje a napriek tomu je výživné v iných prípadoch určené v nižšom rozsahu ako je tomu v jeho prípade.

32. Súčasne dáva do pozornosti fakt, že súd v rozsudku zo dňa 04.06.2019, sp.zn.: 13P/213/2017-464, stanovil nižšie výživné ako je tomu v napádanom rozsudku, t.j. nie je možné sa stotožniť s tvrdením matky, že rozhodnutie je „argumentačne zvládnuté“. Súčasťou požiadavky na právny štát je aj predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a teda je legitímne, aby otec mohol poukázať na rozhodovaciu prax, ktorá vytvára určitý obraz o výške výživného, ktorú je možné legitímne očakávať, respektíve priznať v rámci súdneho konania. V tejto súvislosti je nutné zobrať do úvahy, že pokiaľ súd určuje výživné, tak

je nutné (teda ak sa budeme odvolávať na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/148/2019), aby súd vysoko individuálne popísal skutkové okolnosti prípadu.

33. Matka podľa napádaného rozsudku by mala mať nárok na 450,00 eur, pričom otec platí aj výživne na staršie deti vo výške 500,00 eur a čistý príjem v čase vynesenia rozsudku mu činil cca 1.600,00 eur, čiže otec na deti zaplatí 950,00 eur a ostáva mu 650,00 eur, z ktorých potrebuje financovať nie len seba, ale aj všetky svoje štyri deti, keďže majú sviatky, Vianoce a rád by ich brával tak ako doteraz na dovolenku aspoň raz za rok.

34. Matka argumentuje tým, že ona „musela“ zabezpečiť osobnú starostlivosť, čo je v rozpore so skutkovým stavom. Otec preukázateľne od začiatku žiada striedavú osobnú starostlivosť a od matky žiadal rozšírený prístup k deťom. Matka toto tvrdo odmietala a odmieta a otcovi neumožňuje styk nad rámec súdom stanovenej úpravy.

35. Otec, potom ako bol zrušený prvý rozsudok, pokračoval v platbách z dôvodu, aby splatil zročné výživné podľa rozsudku zo dňa 04.06.2019, sp.zn.: 13P/213/2017-464, ktoré bolo nepreskúmateľným spôsobom stanovené, a tiež z dôvodu príliš pomalého postupu súdu mal obavy, že si súd opätovne stanoví nepreskúmateľnú sumu nedoplatku, ktorú mal platiť pred piatimi rokmi, čím otcovi vznikne nedoplatok a bude musieť platiť výživné nad svoje finančné schopnosti. Nie je predsa možné, aby sa rozhodovalo po piatich rokoch o tom, čo sa malo platiť pred piatimi rokmi najmä, ak otec má vyživovaciu povinnosť aj na dve staršie deti a finančné prostriedky priebežne míňal aj na uspokojovanie potrieb svojich detí nad rámec určeného výživného. Súd prvej inštancie neprimerane dlho rozhodoval o výživnom a navyše zaviazal otca na úhradu zročného výživného, ktoré už bolo splatené.

36. Predbežné právne posúdenie dňa 04.10.2022 bolo zo strany súdu zmätočné a nevyplývalo z neho, že by súd niektoré sumy nemal zobrať do úvahy. Navyše z neho ani nevyplývalo, že chce zaviazat' otca na výživné v rozsahu uvedenom v rozsudku a už vôbec súd v rámci predbežného posúdenia neuviedol, že by otec mal doplácať akékoľvek zročné výživné, ktoré už zaplatil.

37. Súd určil výšky výživného neodôvodnene a zročné výživné určil v priamom rozpore so skutočným stavom k vyhláseniu rozsudku. Navyše výživné bolo určené zjavne bezdôvodne navýšené, čo dokazuje aj rozsudok zo dňa 10.11.2022 sp.zn.: 13P/170/2017-584. Matka by nemohla mať deti v starostlivosti, ak by nemala zabezpečené bývanie, t.j. tento výdavok je nevyhnutný iba pre jej potreby. Otec nie je povinný financovať bývanie matky najmä v prípade, keď má vyživovaciu starostlivosť voči ďalším deťom. Matka sa snaží vyvíjať tlak aj nepravdivými tvrdeniami o plačúcom dieťati, pričom prvý rok, kedy bol C. naviazaný na otca a pred matkou utekal preč a potom, keď ho matka násilu vtiahla do svojho príbytku, pričom C. ešte dlho po tom plakal a volal otca, sa účelovo nezmenila ani raz.

38. Výživné žiada zmeniť tak, aby korešpondovalo k rozsudkom OS BA IV zo dňa 10.11.2022 sp.zn.: 13P/170/2017-584.

39. Otec vo svojom doplňujúcom podaní uviedol, že matka počas súdneho konania pravdivo neopísala svoje majetkové pomery a teda súd prvej inštancie nemohol vo veci rozhodnúť z tohto pohľadu kvalifikovane. Matka už počas konania na súde prvej inštancie disponovala majetkom väčšieho rozsahu čo preukazuje skutočnosť, že od 08.03.2023 sa stala výlučnou vlastníčkou bytu č. X v bytovom dome č. XXXX zapísanom na LV XXXX pre k.ú. K.. Na základe uvedeného je zrejmé, že je tu zjavný nepomer v majetkových pomeroch medzi otcom a matkou a to v prospech matky, čím je podporená a preukázaná argumentácia otca o nutnosti znížiť výšku výživného otca oproti matkou navrhovanej výške výživného a aj oproti súdom určenej výške výživného.

40. Na základe uvedeného žiada odvolací súd, aby vykonal opätovne šetrenie majetkových pomerov matky a to aj spätne ku dňu podania návrhu na rozvod z dôvodu, že matka neuviedla pravdivý opis majetkových pomerov a teda znemožnila rozhodnúť spravodlivo o výške výživného. Aj naďalej trvá na tom, že nebola skúmaná striedavá osobná starostlivosť, čo je tiež zásadným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia a jeho zmenu alebo vrátenie veci za účelom skúmania podmienok striedavej osobnej starostlivosti.

41. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou - otcom maloletých detí (§ 359 a § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť (§ 388 Civilného sporového poriadku).

42. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, zároveň aby súd upravil styk s maloletými deťmi a uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej B. sumou 350 eur mesačne a na výživu maloletého C. sumou 300 eur mesačne. Otec navrhoval zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti.

43. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 04.06.2019, č. k. 13P/213/2017-464 zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matky (výrok I), s tým, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok (výrok II), návrh otca na zverenie maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti zamietol (výrok III.), s tým, že otec je povinný prispievať na výživu maloletej B. sumou 200 eur mesačne (výrok IV), určil zročné výživné na maloletú B. vo výške 2.515,79 eur, ktoré otcovi umožnil splácať v splátkach vo výške 70 eur mesačne (výrok V.), s tým, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého C. sumou 200 eur mesačne (výrok VI), určil zročné výživné na maloletého C. vo výške 2040,94 eur, ktoré otcovi umožnil splácať v splátkach vo výške 60 eur mesačne (výrok VII), vo zvyšku návrh matky na určenie výživného zamietol (výrok VIII), upravil styk otca s maloletými deťmi (výrok IX), uložil rodičom výchovné opatrenie (výrok X), uložil rodičom povinnosť nahradiť trovy štátu (výrok XI) a rozhodol o trovách konania (výrok XII).

44. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 11CoP/461/2019-666 z 28.10.2021 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výrokoch I., III. a IX, a v tejto časti konanie zastavil. Vo výrokoch IV., V., VI., VII., VIII., X. a v závislých výrokoch XI. a XII. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

45. Odvolací súd zrušenie výrokov I., III., a IX. odôvodnil skutočnosťou, že v dôsledku nadobudnutia právoplatnosti výroku o rozvode manželstva odpadla potreba rozhodnúť o časti konania týkajúcej sa zverenia maloletých do osobnej starostlivosti toho ktorého rodiča a prípadnej úprave styku s druhým rodičom (nakoľko je v tejto veci vedené osobitné konanie, ktoré je spojené s úpravou práv a povinností voči maloletým deťom na čas po rozvode manželstva. Vo výrokoch IV., V., VI., VII., VIII., X., a závislých výrokoch XI., a XII., odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nemožno vyvodiť správnosť jeho skutkového odôvodnenia a naň nadväzujúceho právneho posúdenia vo veci. Odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude posúdiť a ustáliť otázky pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom za čas od 21.09.2017 do rozvodu manželstva, opätovne o vyživovacej povinnosti otca rozhodnúť, pokračovať v konaní o nariadenie výchovného opatrenia, rozhodnúť v ňom, s tým, že zväží jeho aktuálnu potrebu, uviesť v novom rozhodnutí, z ktorých konkrétnych dôkazov vychádzal, ktoré skutočnosti mal za preukázané, ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. V ďalšom konaní tak súdu prvej inštancie zostalo znovu rozhodnúť o výške vyživovacej povinnosti otca za obdobie od podania návrhu, do nadobudnutia právoplatnosti o rozvode manželstva rodičov maloletých detí (09.08.2019), zaoberať sa dôvodnosťou potreby rozhodnutia na nariadení výchovného opatrenia, rozhodnúť tiež o trovách štátu ako aj o nároku na náhradu trov konania.

46. Predmetom odvolacieho konania je bez ohľadu na rozsah a odvolacie dôvody preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým uložil otcovi povinnosť prispievať na

výživu maloletej B. za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 220 eur mesačne a na maloletého C. sumou po 230 eur mesačne za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019, a zároveň, ktorým určil zročné výživné na maloletú B. za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 vo výške 2232,60 eur a za to isté obdobie na maloletého C. vo výške 2.289,81 eur, ktoré je povinný zaplatiť k rukám matky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

47. Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určiť, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme dieťaťa, ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a § 26 sa použijú primerane.

48. Podľa § 62 ods. 1 až 5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.(2) Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. (3) Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.(4) Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.(5)

49. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

50. K inštitútu výživného pre maloleté dieťa treba pristupovať ako k základnému právu dieťaťa, na ktorom sa majú podieľať obaja rodičia. Súčasťou rodičovských práv a povinností je najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa. Je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a naopak deťom sa zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento zaručený princíp ochrany práv zahŕňa zo strany rodičov zabezpečenie podmienok materiálnej i nemateriálnej povahy k tomu, aby sa dieťa mohlo dostatočne rozvíjať. Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinnosti rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v § 62 ods. 2 Zákona o rodine.

51. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane výživou povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Vo všeobecnosti možno za odôvodnené (opodstatnené) potreby z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti považovať náklady spojené s výživou, ošatením, bývaním, starostlivosťou o zdravie, ako aj náklady súvisiace so vzdelaním, výchovou, kultúrnym a športovým vyžitím a záujmami. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Rámec odôvodnených potrieb sa súčasne so zmenenými ekonomickými pomermi a nárastom spotreby rozširuje. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciu povinnosť iných povinných voči týmto osobám.

52. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické

príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobkové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku.

53. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom pre určenie vyživovacej povinnosti na maloleté deti B. a C.. Odvolací súd tak v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutočný stav, avšak v otázke výšky vyživovacej povinnosti otca na maloletých sa nezhoduje s právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, keď výsledky vykonaného dokazovania nesprávne vyhodnotil a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia.

54. V preskúmanej veci z obsahu spisu vyplynulo a je nesporné, že priemerný mesačný netto príjem matky v rozhodnom období (za mesiace od septembra 2017 až do júla 2018) predstavoval sumu 1.994,98 eur. Matka v tomto období pracovala pre spoločnosť D. L. F. F.. Priemerný mesačný netto príjem otca v rozhodnom období (za mesiace od septembra 2017 až do júla 2018) predstavoval sumu 1.961,80 eur. Podľa zmluvy z č. I. 30 v spise otec v tomto období pracoval pre spoločnosť F. E. I. D., organizačná zložka na pozícii IT špecialista. Prepočítaný príjem podľa potvrdenia o príjme, založeného matkou (č. I. 739 v spise) predstavoval mesačne v priemere sumu 1.969,19 eur.

55. Spornými boli výdavky maloletých detí ako aj spôsob započítania platieb na výživné.

56. Súd prvej inštancie k výdavkom uviedol, že pokiaľ ide o oprávnené výdavky maloletých detí, tie súd považoval za oprávnené podľa vyčíslenia doručeného matkou teda v sume okolo 620 eur mesačne na každé z detí, znížené však o náklady na kino, divadielko a kúpalisko v celkovej výške 50 eur. Bližšie ďalej k výdavkom uviedol svoje posúdenie v bode 32 rozsudku. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením súdu k otcom namietaným výdavkom na bývanie a rovnako tak sú primerané aj výdavky na hračky a športové potreby. Ide tu o nevyhnuté výdavky, ktoré je nutné zohľadniť, aj s ohľadom na okolnosti, za ktorých matka aj s maloletými deťmi bola nútená opustiť spoločnú domácnosť. Pokiaľ však ide o výdavky na hračky a športové potreby, tu je nutné vziať do úvahy, že tieto si obstarával aj otec, najmä v súvislosti s tým, že mal možnosť sa s deťmi stretávať a tráviť čas, ale aj najmä s ohľadom na jeho možnosti a schopnosti pokiaľ mal ešte ďalšie dve vyživovacie povinnosti z predchádzajúceho vzťahu.

57. Odvolateľ vo svojom odvolaní poukazoval na aplikačnú prax a na to, že súd sa značným spôsobom odklonil od svojej rozhodovacej praxe.

58. Odvolací súd poukazuje na aktuálnu súdnu prax, z ktorej vyplýva, že výživné, ktoré hradí povinný rodič, by malo predstavovať 20 % až 30 % jeho čistého príjmu na všetky ním vyživované osoby (por. napr. rozhodnutia č. k. 11CoP/50/2021 z 30. novembra 2021, č. k. 26CoP/26/2021 z 19. mája 2021, č. k. 24CoP/64/2020 z 10. marca 2021, č. k. 23CoP/87/2018 z 20. mája 2019). Rozhodovanie v súlade s ustálenou judikatúrou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadreného v Čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Účastníci konania legitímne očakávajú, že ich vec bude rozhodnutá za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom. Dôkazom o ustálenej rozhodovacej praxi o tejto otázke je množstvo aj ďalších rozhodnutí tunajšieho súdu s vyslovením rovnakého právneho názoru o určení výšky výživného v rozsahu 20% - 30% z netto príjmu výživou povinného rodiča (samozrejme v závislosti od individuálnych okolností konkrétneho prípadu), napr. rozhodnutia č. k. 24CoP/104/2017-356 zo dňa 6.9.2017, č. k. 24Co/385/2016-167 zo dňa 15.2.2017, č. k. 25CoP/54/2016-241 zo dňa 8.2.2017, č. k. 25CoP/17/2016-52 z 28.9.2016, č. k. 24CoP/30/2017-361 zo dňa 5.4.2017, č. k. 26CoP/17/2016-98 zo dňa 27.9.2016, č. k. 26CoP/32/2015-143 zo dňa 22.12.2015, č. k. 26CoP/12/2013-80 zo dňa 20.5.2014, č. k. 11CoP/10/2016-101 zo dňa 16.3.2016, č. k. 10CoP/33/2015-209 zo dňa 27.1.2016, sp. zn. 24CoP/200/2017 zo dňa 28.2.2018. Uvedené samozrejme však nemožno paušalizovať najmä

na osobitosti jednotlivých prípadov, avšak je zrejmé, že v prípade zdravotných ťažkostí, viacerých vyživovacích povinností, ako napr. v tomto prípade je možné pristúpiť aj k vyššiemu určeniu výživného zo strany výživu povinného rodiča. Obdobne možno uviesť k odvolacej námietke otca maloletých, že nie je možné paušálne určiť výživné vo výške cca 150 eur iba z toho dôvodu, že súd prvej inštancie tak rozhodol bez prihliadnutia na konkrétne okolnosti veci.

59. Súd prvej inštancie považoval pri zohľadnení dvoch ďalších vyživovacích povinností (spolu vo výške 500 eur) za primerané výživné zodpovedajúce približne výške 12% príjmu otca (s ohľadom na vek maloletých detí, medzi ktorými je rozdiel 1,5 roka, pričom posudzované obdobie predstavuje u B. rozmedzie medzi predškolskou a školskou dochádzkou, resp. u C. obdobie od takmer štyroch do takmer šiestich rokov). Odvolací súd však uvedený záver nezdíeľa. Je nesporné, že v rozhodnom období boli maloleté deti vo veku ako ustálil súd prvej inštancie, nesporným tu boli aj ďalšie dve vyživovacie povinnosti otca na staršie deti (otec platí výživné spolu 500 eur mesačne), ktorú skutočnosť súd prvej inštancie zohľadnil avšak nie dostatočne. Ako je už vyššie uvedené, súd považoval za primerané výživné vo výške 12% príjmu otca, čo zodpovedá súdom určenému výživnému, avšak s ohľadom na to, že je nutné ponechať priestor aj na ďalšie zvýšenie vyživovacej povinnosti v súvislosti s vekom, infláciou a pod. a dve ďalšie vyživovacie povinnosti, sa výška výživného určená súdom prvej inštancie aj s ohľadom na záver odvolacieho súdu pokiaľ ide o hračky a športové potreby javí neprimeraná. Matka maloletých síce argumentovala tým, že súd nezohľadnil jej osobnú starostlivosť o maloleté deti. Táto zohľadnená bola aj keď nie tak, ako si predstavuje matka maloletých. Nie je totiž možné zaviazat' otca na plnenie vyživovacej povinnosti vo výške, ktorú by nebol schopný plniť. Tiež je nutné k uvedenému pristupovať individuálne s ohľadom na to či napr. otec má záujem o výchovu maloletých či už formou striedavej osobnej starostlivosti ako tomu bolo aj v tomto prípade, resp. aj úpravou širšieho styku rodiča s maloletým dieťaťom. Vzhľadom k vyššie uvedenému má odvolací súd za to, že primeraná je výška výživného v sume po 200 eur na každé dieťa (otec maloletých detí s takouto výškou výživného i súhlasil), ktorá výška zodpovedá s ohľadom k veku maloletých a aj k počtu vyživovacích povinností zo strany otca výške 10% z príjmu a je porovnateľná aj s Metodikou výživného, ktorá sa aplikuje v praxi. Vekový rozdiel medzi maloletými deťmi je 1,5 roka a ani zvýšené výdavky na maloletého C. v súvislosti s oneskoreným vývinom reči neodôvodňuje u neho vyššie výživné oproti svojej sestre.

60. Odvolací súd zdôrazňuje, že určenie výšky výživného pre maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.03.2021 sp. zn. 8Cdo/6/2020).

61. Ďalšia odvolacia námietka otca bola ohľadom zročného výživného, keď otec maloletých mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku zročného výživného a jeho rozhodnutie je v tejto časti aj nepreskúmateľné.

62. Súd prvej inštancie sa zročnému výživnému venoval v bode 35 napadnutého rozsudku, uviedol, že po odpočítaní sumy zaplateného výživného na maloletú B. 2.613,34 eur, ako aj súm zaplatených nad rámec výživného, teda 86,18 eur v súvislosti so stravou B. v predškolskom, resp. školskom zariadení a 21 eur ako aj 34 eur (teda v oboch prípadoch polovica nákladov za zubára, a vo všetkých troch prípadoch súm, ktoré matka nerozporovala, spolu teda po odpočítaní sumy 2.754 eur tak súd dospel k výslednému zročnému výživnému na maloletú B. vo výške 2.232,60 eur. Po odpočítaní sumy zaplateného výživného na maloletého C. 2.593,33 eur, ako aj súm zaplatených nad rámec výživného, teda 275,06 eur za pobyt v centre Dialog a 21 eur ako aj 34 eur (teda v oboch prípadoch polovica nákladov za zubára, spolu teda po odpočítaní sumy 2.923,39 eur súd dospel k celkovému zročnému výživnému na maloletého C. vo výške 2.289,81 eur.

63. Súd prvej inštancie neuviedol, ako dospel k výške výživného plneného otcom u maloletej B. 2.613,34 eur a u maloletého C. 2.593,33 eur (to je spolu 5.206,67 eur), avšak z obsahu spisu a prehľadu platieb predložených tak otcom ako aj matkou maloletých je výsledná suma zhodná a to v tom, že do dňa 08.08.2019 bolo zo strany otca zaplatené výživné v celkovej výške 5.206,67 eur + na maloletú B. bola zohľadnená suma 141,18 eur (86,18 eur v súvislosti so stravou B. v predškolskom, resp. školskom zariadení a 21 eur ako aj 34 eur (teda v oboch prípadoch polovica nákladov za zubára, a vo všetkých troch prípadoch súm, ktoré matka nerozporovala) a u maloletého C. suma 330,06 eur (275,06 eur za pobyt v centre Dialog a 21 eur ako aj 34 eur). Súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ nezohľadnil

platby na výživné, ktoré otec maloletých platil po 08.08.2019, keďže už išlo o výživné plnené po rozvode manželstva (ktoré bolo predmetom iného konania) a otec maloletého nepreukázal, že z jeho strany išlo o plnenie výživného za obdobie predchádzajúce 08.08.2019. Odvolací súd nemohol zohľadňovať platby na výživné, ktoré otec platil po právoplatnosti rozvodu manželstva, nakoľko by išlo o revíziu platieb, v období, ktoré nebolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Správnu však bola námietka otca maloletého, že za mesiac september 2017 malo byť zohľadnených iba 10 dní, avšak pokiaľ ide o dlžné výživné za mesiac august s ohľadom na tú skutočnosť, že i keď výška výživného bola splatná vždy do 15 dňa v mesiaci, nakoľko v konaní o rozvod manželstva mohla byť výška výživného určená v inej výške, bolo potrebné zahrnúť do zročného výživného aj 8 dní v mesiaci august 2019.

64. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti vyživovacej povinnosti, dôvodnou tak bola i zmena v časti zročného výživného. Pri maloletej B., ale aj C. tak u každého výška výživného pri sume 200 eur mesačne tvorí výživné v celkovej výške 3.920 eur (66,70 eur za 10 dní septembra 2017 + (12 x 200 v roku 2018) + (7 x 200 v roku 2019)+ 53,30 eur za 8 dní v mesiaci august 2019). Po odpočítaní uhradených a započítaných platieb, kde odvolací súd u maloletej B. zohľadnil s ohľadom na výšku výživného sumu 2.603,34 eur (5.206,67 : 2) + 141,18 eur, čo je 2.744,52 eur a u maloletého C. zohľadnil uhradené výživné vo výške 2.603,34 eur (5.206,67 eur : 2) + 330,06, čo je 2.933,40 eur, predstavuje u maloletej B. dlžné výživné za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 sumu v celkovej výške 1.175,48 eur (3.920 -2.744,52) a u maloletého C. predstavuje dlžné výživné za obdobie od 21.09.2017 do 08.08.2019 sumu v celkovej výške 986,60 eur (3.920 -2.933,40).

65. Pokiaľ ide o žiadosť otca maloletých na opätovne šetrenie majetkových pomerov matky a to aj spätne ku dňu podania návrhu na rozvod z dôvodu, že matka neuviedla pravdivý opis majetkových pomerov a teda znemožnila rozhodnúť spravodlivo o výške výživného odvolací súd udáva, že samotná skutočnosť, že matka maloletých sa ku dňu 08.03.2023 stala výlučnou vlastníčkou bytu č. X v bytovom dome č. XXXX zapísanom na LV XXXX pre k.ú. K. neosvedčuje, že jeho tvrdenie o vyšších majetkových pomeroch matky v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ako je zrejmé súd prvej inštancie skúmal majetkové pomery matky za obdobie do 08.08.2019, preto jeho návrh ako aj listinný dôkaz vo vzťahu k danému obdobiu nepovažoval odvolací súd za relevantný k posúdeniu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a na tento neprihliadol. Rovnako tak bola nedôvodná jeho námietka o nedostatočne skúmanej striedavej starostlivosti a vrátenie veci z tohto dôvodu, nakoľko sám odvolací súd konanie o zverenie maloletých detí zrušil a v tejto časti konanie zastavil z dôvodu, že táto otázka bola riešená v konaní o rozvod manželstva.

66. Na záver odvolací súd k odvolacím námietkam otca maloletých, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a zároveň nepreskúmateľné, arbitrárne, odvolací súd uvádza, že tieto námietky otca nepovažuje za opodstatnené, nakoľko rozsudok okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku, nie je arbitrárny. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

67. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

68. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III. a IV postupom podľa § 388 Civilného sporového poriadku v spojení s § 2 ods.

1 Civilného mimosporového poriadku tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a v závislých výrokoch VII. a VIII. rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

69. O nároku na náhradu trov tohto (prvoinštančného a odvolacieho) konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP za použitia ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok, keďže nezistil žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

70. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).